

acc. nr: 1886.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1886
Höglöfte p. Anders Larsson

28. 1. 1

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Herr Redaktör,

Anhållas om införande
i eder ärade Tidning av
omstälnde
Främlan

Det så önskar jag var
i brevlada om det är
sådana historier som
lifjogade som arvats.

i Tävlingen, jag annar
ig i ingå som Främlan ty
det till är jag icke nog
Tidnings skribent, men
ett pris sago till kan
jag prestera, sådana jag
sjelu hort hem.

Och detta är "Gubbens" egen
berättelse och den lämnas
fritt till Tidningens förfogande

Högaktningsfall

Anders Larsson.

Historen är från Gingelstorp

acc. nr. 1886.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1886

Ragdolto för ditt Larer 1

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

28. 5. 1

Herr Redaktör,

Anhållas om intjöende
i eder äraade Tidning att
omfattaende
gävlar

Det så önskar jag svar
i "brevlada" om det är
sådana historier som
är lättade som äratias.

Tävla der, gör ej förrök
eftersommer Ragnarök.
Gävlar önskar alltbehanda
i hassnåmers stora mängd
varandra dem ej blanda
mätt i bredd, akta i längd
enkelt uti sätt och skick
tolka stundens ögonblick.

Sed jag på mina huvudskärka
har dess rörvirk smart gott mer
i att "horta" och att "brokska"
jag ej rikt min like ser
tanke slappar minnet svikar
och jag tävlar icke mer.

A. G. n.

gingje vi, men när vi kom
"hal vaja" då kom dars en
sådan "lilat" så vi varse
färdia å kvaljas alle träd
ingen så vid färs vi tänkt
att di era vid galad, men
närs vi kom däid så va ki-
stan färs hider, å vi motte
tana om igin, men så hjälps
jag snickjaren å on vännen
gjore vi en annan kista å
i därinjen så gingje vi,
däid me den den va da stor
noch åda handes der i
heller nära "lilat" liklekt

1886

4

Herr Redaktör!

Härmed sänder jag historien
Nr 2. berättad av samma
gubbe som nr 1. och sam
jag vill kalla
"Duckshölen" =
Stockholmsdal.

Hög aktningssjölet
Anders Larsson.
(Historien är från) Ingelstorp.

Gubben berättar.
LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Om minna kvällen va datt
LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En tretti ella parti fajna var
stor om vad = vad, ställdes vid 95.
va datt en holt som i så gift-djup
så en han inte bärna me ed tal-
na lajte en gång, å der snarkade
gämle om ad ve västa Tyskland
så hördes der ed vänted veckan
i jämmer så di va en gryft å
hörad, å då sprodes lass atti-
nåv olyckja elle did. Den historian
hade ja hört så många gångar så ja
bygde viu inte stort om å höra
prod förr ja tytta som praga tydja
ad ja boja å bå fäst stort å tro
po santi, men så en lörda kväll
trass etto giel ja va da' en tallas
gammal, så va vi en hel flock
praga som lugno å slöckane å
spunne "svartis" po i flaret
Östan om vad ritt sandi' va
så suckad li i "dukeholen" så
vi ständde allihovr å stoe å
lydes = (lyssna) men der härlas
inte mer, så boja vi i lugno
ijin å ingjan vi viste aurd
så varjad gemnas i "du-
keholen" ak. ak. lat ed så
vi bynge rädda allihovr, å
di varna så sloed opp
ett latter = flatskratt) så
vi togo li snälla ben å byn-
ge hum allihov —

dans i Glomminge, å så vadast
en drang som tjente po 95. Eggetstop
hangit: orre did, å der byck han
ovens me en annan å den knacke
han po grammu så han varla
unge bosed, å så gick han hem
å la si, men den andre handa
om nötten, å så skyckja de bod
etts länsmannen, å så klaga
de mando po drängen, - närsdå
kl. va fän om mannamannen
så kalla mannen ja drängen å
så ginge de po locu å närs de här
de bös tröskat en stung-säginge
de eng å finge frukt, å drängen
så inte möd å mannen väste
inte med, men närs då klu-
g. så kom dass en spis köanes
eng po gären i der aktie läns-
mannen å fjärings mannen å
sejs mannen å närs drängen
så did så längde han projekt
i laggen å krev ud igenom
lammu, så kom länsmannen
å frägt om drängen va humme
ja "han gick ud färs si sel nupo
stongen sa mannen", så vänta
de bid men drängen kom inte
så så länsmannen li fjärings
mannen ad han skulle ga
å se etter, men han varken
hördur eller sär, så bygg
länsmannen arg å sa ad

1886

mannen hälde me drängen i gomber
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Görd den bråda höstdagen
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

men nu skulle mannen pro käraupen hört sucken eller skagass
drängen hade slad ihjäl en i Glumme icke en gång skottet; och
ä närs inti mannen ville si här sucken i holen är nog för att
drängen var så skol hauma i stille, tyst natt, då genom regnning
ä sätto de mannen å ratten och nu nögot vatten flöde ej mer före
vajren, men närs de så komme kommer. Slutdramat
utspelades den 17. Augusti
1906. A. L.-n.

No.

3.

Sagan om pysslingarnas
Rysko världen berättar.

Vid korsvägen mellan Lind
grensle och Paulas lycka hade
de gamla alltid talat om att der
var så besvärligt att komma fram
sedan det var mörkt. Många

hade gått vidare där, och annan
som färdats med häst och vagn
som färdats med häst och vagn
hade blivit hejdade så att de
flera timmar, hästarna kunde
ej draga vagnen om den också
var tom, men sedan på en
gång satte de av i skenså
att de ej stodo att hejda,

andra åter hade sett smygss
linjer leka och dansa och det
betydde brotts i slägten i den
närmaste tiden, även om ingen
hört nögot i den vagnen omtalas
men der emot och de stegos
eller hälade med svlyftade

så lydde Gubbens berättelse
som jag hört då många gånger
för mig framstår han ej följe
som en illustration till sagan
med sitt tragiska slut. En vacker
höst dag hade den 80-åriga gästhus
re mannen lämnat sitt hem och
gått den omkring två kilo
meter långa vägen till sin
sagodal "suckekölen"

der hade han satt sig ned
och skjutat sig en revolver
kula genom huvudet, och
där fram man emat kerullen
hans döda kropp till halvton
i vattnet, sin egen minns
"Bautsten" ingen hade un-

9 huvud betydde det dödsfall
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV
eller mord; beroende på hur
blodigt slags mälet var.

Så, hade jag hört sagan, sedan
hade den berättats många släggts
igenom, jag hade nu bott där intet
mer än tjugo år, men aldrig sett
eller hört något om "gryslingsarna"
Oaktadt jag färdats vägen fram
många gånger både vid en tid
på dygnet och en annan, och
jag ansåg mig förflyttat att tro
på gamla sagor och "skrock".
Såvad Det var en midsommardags

kväll, strax före solnedgången
sedan sonen och jag skött om
friaatseren till kväll, följde vi
är och gingo upp till brars
(Brässonen) där satt vi oss i träd
gården och prata en stund i den
väckra sommarkvällen. Aftiden
led, iman vi reste det var kl.
halvtolv, så bjöds vi i gospalt
och gingo emot hemmet, närav
vi då kommo ett litet stycke
förbi är så stötte sonen mig
i sidan och gestade ned på
vägen, det emot den klara
afton himlen i väster synnes
minst ett dessin "gryslinger"
(alla klädda i gråa kostäskolar
sådana gossar då brukades s.k.
(sklemme) som sprungo vägen
fram för att prata, så att det

detta paret sprang på var
sin sida förbi alla och sedan
stälde sig först, så sprang
sista paret förbi. O. S. V. det var
en lust att se den snabbhet med
hvilken detta skedde, men när
de kommo förbi vägen der
vi kommo upphöide liken
och de tog i stallet i ring och
dansa ett slag, nu hade de kom
mit att kända meter längre
i öster der ligger en gård och
der borjade de slåss så att blod
flöt och till sist sprack en
till en annan så att huvudet
flög av och in i eller över
Trägårds backen, i det sam-
ma uppgavio alla ett skallande
skratt och sedan syntes den ikke
mer. (Här må an markas att
kyrkovärden var absolutist i
all sin levnad, och sonen, trots
vad efter fadren var även en
trovärdig man, och han har för
mig bekräftat sanningen av
vad fadren sagdt.)

Detta jag har talat om var ju
midsommardags natt, och sonen
och jag talte många gångers
emellan om det besynnerliga
vi sett, och undra om det skulle
avrätta sig till sagans tecken
men knappast in minnads der efter
det var natten till tredje löndagen
(i juli månad) blev ett mord be-

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

111

Herr Redaktör!

Det var en årligen återkom
högtidsdag, då mosjor skulle
på besök (om gaveln) och besätta
så underbara som en "forsakre".

En av de sista, sett jag efter.
med åter geva, den hörde jag si
gången gaveln 1873.

Sagans hjelte är från hög
tiden här således historiskgrun

Högaktningsskillet

Anders Larsson:

Gaveln

Hörfas berättar.

Did va unger finnþjá kried, já va
då en kott ella trættan ár gjónumal,
så va darr ned skjörning: darrskolo
vudekar = voteman ad fass alla þur-
sane, men di va inti så gott áfó
fisr alle som hade durt voss veden
ned tana så ad darr va into en vegall
dráug i Sela byen. men Kar skole
darr fram frá hau skoletas ifrás.

Så va ju far dö. ár jins som va
fjortan ár ältre um ja hau hadde træd
innod haummaned (áva gjut orse)
mens så móttó hau sal = gjilr gó ad
som vudekar áða bared all li-
finlann. Et minna systra
móttó dryg á ja móttó så, dí va

inte træ vara fózfari soon
é me fártidin, utan hæggja í ore
ggi noua, så dí knaga etted.

Tiden gick et lang a tu lang á
höldes inti náð ifra jins anting
va lóðanes ella do; men orða o
va en læs eblar fira ár gána oð sko-
folk humma som hekte varset í k-
ná, á de sa ad jins hauva
hau skade dökt i kried ve Swea

Men jins hauva duktí hau d-
au skramsel, náð rekld kri o
ju næstan inti utan bara "My-
lugga" ássá tó á "ryggja" si d-
jins hau sto göri så ad h-
opp til káperal á fely en sán
"hárvarngjall" = /hirschfangar,

Dian a dā sa han matro hovit sed han tankja. Sa bynjje de ingkvarde gadi i en gār a der sa han en läng tid me sin träpp, a der i gārin va en duktligia (denna en finstyg) a den gick jens a förgavadi pā a läraur tyckte omma, a en da sa sa han sa tina; men hum baro gjou stora gen a sa ad de hadde hum väst längje; men farr di fästa sa e du jut a kai a sien fa' vi intse har annra. Da sa jins, här viddu di a sa hum, ja vid vred snor, du kommer te a lōna kried övers a bo fänge, men du ska levert do i det land, a pro skedt ska du fara Kong: lig gava

a som ed minne sa skade ha (det var en talesman = Amulett), med sa ga hum en lidet poss darr va nādi (men had di va fick ha ådu va om longen me en rö a ockatia = ullgarnsänder) liggi ed i vänstra värta komman a gjār allt med, farr sa leijjo du ha did i fer sa kommer du intse tān skad du did ari ser red. När de kaa snackad detta sa sa jins. di skara valt a komma hem a se sa mer. De had dass humma vagn till did han du osse fa' sa pian, om ja lida jordi, men far had de der sa ingen ting a gjār ingjen ting i far da gari ed galid bode far eljås

jag e kar som står färr ut av, så
jins. & ja i fruentömer som int
lavar mer om ja han hålla sa hem-
dā ed bestämt om resan, - mod mi
dā ve den norre giveln po den ostra-
längjan po försda kväll kl. 10.
så gick ed stras. När kl. fättas
mona menuter c' 10. så var jins po
platsen & ed par menuter efter takom
gien, nu e stras skjutsen här sa
hem, & ore di samma så susad
te som en "hurrehoring" & så sto darr
ed sprann me svarta hårta & kusken
såd po kusk boken & beljuntur åt
bag på, & så sa gien ti jins ad han
skolle sätta si opp. & så sa gien
lyckesam resa dien sa hem ti ka-

skan ad han skolle vara tibago,
& så stängde beljuntur dörren, så n
kusken en smäck med smäcken så tra
au så di gev i väred, & nare
slottet så sto jins hamna i stan
der li kwingjan i sången & la a
såpon & sea så müller så &
i hakelugnsbänken lät darr en
& så, den kunde ju gott jins,
di va jo den förflocklige skomag
& nare jins så di så fiz han &
sin Hästvängale & dro uden po
& hade tankt & gjärra au sue di
begge två, men så kom han
sett os så stoppa han meren if
Så sto darr ed grar nya sko der
han den väntre & stoppa i sin

19

19 LUND UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1886

20. LUND UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Å sā gick han ijin ud å satte sig i "kappplagor" å sa Rom gus vajnen å sien gicked sia viltt ijin så många annra åsta ti Russ. Tbagå, å närsl. va halste så stora sien va där ju nona som byg skjiesen vi gōulen å der sto pjan å tog udbyta men de mest spingje q invid dom, å sa sa hum, du en länga bessvarlia vajen ti Siber redi has jins, du besto pröved, Fraval å der iblann dom va jinsmå; med i vi des allri mer, å sa satte sien han hade varid der i nona hum si; vajnen å beginten slo. sa hade han lärt si å vara q ijin dörren sa di rungo atted å onyuz å inaställsan goa men presis kl. 3. körde spammard åsa fälg han mera feihed; sven bost, di harsati sei ad jins er da mindre han å sajо am han nästan ramla-föllo men darriga; men den tredje di sedan sag han det al drig mer. sa logede de de fem, men gi

Sien pjan va borti ginga dana den ene sju de annre gingde langsamt färjano, men di varr fäkt i urskönt kosackerna vor inti sa längre färjor han komti nära ba de trödde pro nona ra en annan glass, å sa hufjed som de da unge. När de da

om länge komme till Riga där togo
de den andre, men just han kom på
en skuta som gick till Göteborg
å der ifra gick han hem, men nu
han kom hem så va kringjän
nästan dö, & så lo han inti man
vida ad di'va han, men id par
da etti så va kringjando, åda
gick han dit ifru, å så va där
måna fruentimmer som flytta
ti sics bid, å där va en nyestia
(Omaha) lärsko som de snaka om ad
kringjan atti hade konad böle
ja här paren hade bod allt, innan
hade drönt en natt ad mannen
hade varit huvud åstad skoen
å närr hum kom opp om mannen
Dersökte hum ettu men hum kaa
katten sien. Å di'verys merlego
va ad skoen va borte fär hum ha
drönt. Då så'jins nā di'va in
drönt fär ja i'jins å här e skoe
nān, så tog ja skoen ti minne
he ja hatt nā mi här ja kava
sien, å närr de så ad skoen va
den annre å i'par men, satte
de en å så'va han nā geo bega
gur, då' hadé han vared borte
fjortan år. Efter otala skuret
i Tugge år fty' han pension (e
Bronligana) fyrsrörksdalerba
han lounde ett år å fty' ed.

Då syddebajan

A. Grw.

Trollskjutsen 1880

Första (Efter en uppteckning af Anders Larsson, Helsingborg, som härstads berättas af sin mor
Det kom jag runt Skrea beröre, hände under finska kriget; 1870)

- jag var då en "tola, trettan" i journal. Hemma i Löderup kommo de al skulda skrifa ut "rostkarar" för alla "hummaner". Men "du va' inte så gott å få", för alla, som "dant" liu rö-got varo nedan utagna, så dā fanns väl knappat någon själ dräng kvar; hela byn. "Hemme"; var gär var dā ingen. För var dō dā, al juis, min bro. Som va' en fjortan" är äore än jag hörde "det emal hummaner" och "jut" sig. Nå, "kar" skulle dā fram, "här ca skulle ta'n ifrån". Ah så blif det ingen annan här, än den juis ~~mitta~~ ^{hur} ~~gick~~ ^{mitta} ~~gick~~ ut som "rostkarar". Då så bar ort af liu Trileus. Där hemme miste mina syskon "dyra" nu ja mitte "så", så liten jo var, - "du va' å hugg i me' begge nögra, så du knyga ihop, förr å hela gien ve ligge."

Så gick hider, min där honos ingenting från juis, an-tingen han "va löfvanes illa dō". Efter en tre eller fyra år kom dā emalnti folk hem från "krieg", och de sa, än "juis va dō, - han ^{hur} /döta ve' Svaborg", sa de.

Men det hörde inte giv si galst. Juis var en dektig karl, "han dō inte an skrämd", - något sv-ligt krig var det ju inte heller, ^{utan} "skärmynslingsja" och si "te å ryggja si da ece da." Juis han stal gri sig, si han kom upp tin "koppervel" al gick en

1886

QH
24LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

24.

en sån där "härs-tjugo" var tiden, - så han var rent en tusen! Här hände det sig nu han al härs tropp besöks i kontorse i en gäst och lågo den en lång tid. Åh i gästen var den "prins", ("di va' en prinskja"), nu i hemme gick prins och "förgafvare" sig. Åh en dag så "såg han tina", nu han "hade tyckjat om en". Men hon bara gjorde stora "gen" och sörjde att det hände hon väntat länge. "Men", sa hon, "för det första är du 'gjut', och för det andra ~~slim~~ ^{slimma} länge här reser du Sunt härfoten, nu sen få vi inte ha hvarandra mer." Då sa prins: "Här viss du det?" - "Ah, minste hon, jag "viss" mycket mer. Du kommer hin an leva kriget öfven och bli fängel, men du ska i alla fall dö i din egen hem, och ~~men~~ ^{men detta} prins skall aldrig få en kunglig gifva!" ~~men detta~~ ^{men detta} Skall de här som minne af mig!" - Åh si gif honom en "hoden posse, som den va' nu i", - men ~~hando~~ ^{handa} det va' fickj han aldrif " - al den var omburden med en röd al en grön "sockatja" "Ligg den i din västra komma", sa hon, "al förförig erig af mer den, för så lång du har den i behik, kommer du inte till mina skada, hur 'galed' det ^{är} /ser ut!'" När de hade "snuckat" om detta, så
sa prins:

- "Det skulle vara roligt i komma hem, ^{al se} /"hont de har däss humma' nu på hoden!"

1886

95

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

3

三

- "Det kan du också få", sa prinsen, "om jag bara kan hitta
dig. För hvad du ser, så säg ingenting och gör ingenting.
För om jag är 'galen' blir för dig en smyg."

- "Jog, är här, som står för mina ord," sa Jims dä.

- "Ja, och jag är "fuentämme", som inte lovar mer än jag
kan hålla", sa hon. "Du är sådors resan bestämd, - och möt
mig så "ve den norra gävulen på den östra långjan" på tors-
dags kväll klockan tio, & så blir det strax i vij."

När klockan fäktades några minuter i tis var juas på plateau, och en per minuter efter kom 'pias'.

- Nu är stora skjuteturen här! Sa hov.

En svar detsamma hässade det till honom en "hurrelvlingj" och
från förra
det stod en sprem med Sontes hästar, och harken såg ju
harklocken och betjänten stod bakpå.

Ch Ha^a Sa 'jian' tin Jins, an han Shulle Satta big app.

- är till kyrkan där hon, en han skulle vara tillbaka klockan
tre. Åh då stängde belysningen rognstörren, och kyrkan
smäckor med snäckor var ~~det~~^{så} det var af så "di per i världen
är ~~det~~^{en} kesdhan slog talf står jins hemma i stuga.
Där lig "kvinnjan" i sängen "å glöde så spän a va' så miller
då", men i "kaklonsbänkjen" lig där en karl och soff, o

1886

66

4) LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

26.

den kunn föresta juss fört igen, för "du va jo den förfloktige sko-mogoren". Men nu juss sätte dette, fick han få "sin "härs vängor" ut drog ut den på hälften av ~~hans~~ handt en gōra af over den bygge tröja, men då kom han i hög ^{stick} till och ut ~~stoppade~~ ner den igen.

Tid dörren stod emellertid en gār oga skor af juss tog den vänstra ut stoppade i sin rämsel. Eh då gick han ut och sätte sig på vagnen och då han det invid här nist fribalka, ut raven från klockan slog hälften tre, då stannade skjutsen uti grifvete. Eh ~~detta~~ ~~stod~~ ~~juss~~ ut tog emot dem. ~~och~~ ^{och} kom hin honom.

"Du är en "redi" kar, juss! Du bestad präfet. ~~och~~

Men nu fannl med dig, nu ses ni aldrig mer."

Eh då sätte hon sig upp i vagnen, ut begynnen slog igen dörren, då det ringde efter, ut pi slaget tre hände sprunnet istet, ut det "hurra" tio i ortsunna, då juss höll pi åt ramla. Sen sätte han honken ut över "prin" mer.

När nu denne var borta, gings dogorna långsamt för juss. Men det vände inte så länge förrän han kom till en annan plats ut si tio sät blyf ut ja "kepplasjön" ut då kom juss som förra minne andra till "Russlan". Där var väl uigra som blyf "ublyf", men de flesta fingo si det långa "besörlin

1886

OF
WT

5°

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2 f.

Var här till Riga, och blev där van också i pris. När han kom mit den i
 nöje i, har han emurat hitt sig att vara "fin å öðrujag i världen
 på alla vis", och då fick han mer frihet. Men en vacker dag "misst" han
 al sitt ära och driften. Den treje där toggo de från, men pris är
 "den enda av de annan" fingo de inte fåta, fast han dock var den sista
 ära, att de framgåde på nöje "nungen", som de lågo under. Den
 andre toggo de emurat, när de två flyttningarna långt om längre
 kommit till Riga; men pris kom dock med pris i Skotia, som gjick till
 Göteborg, al förfäran bussar han till döds hem. Hemma fick han
 att "kungjan" låg förr åtta. Hemma "lo han mita man vidare att
 va han", men gjorde sig; allt fall ~~fler~~ underordnat om för hillevaran
 i hems gärd. Han fick då rita, att hanas "kungjan" låg förr
 döden al efter en par dygn dog han också. Då gjick han dit, al
 då var juot di nöje "prinsessan", som gjago "å flytta ti sies lid"
 De hore från far i en ny "castles" "cristia" länska, ~~och de~~
 here "mila bruckon" ~~och~~ "kungjan"; lifstora ~~och~~ aelig hore kunnat
 bli bokat på, hvor "prisen" hore lagit vägen. Hon hore sagt,
 att hon en annan dröm, att manen vint hemma ~~och~~ tygit
 hon, ~~och~~ om morgonen, när hon so kom opp. ~~Döts~~ hon ~~döts~~
 efter den, men ~~kunde~~ aelig hitta den sedan, "Så di besynner
 hic va" att ingjen hund dröm, helle hund inta tagnat skoan".
Di - Att i inta förlorat
 — "A, di va i gjen drum", ~~sä~~ sa pris till "prinsessan"
 "för ju e pris å hér e skoan!" ~~ta~~ ^{för hér} telade han om, att han
 den madden vint hemma, men ej ~~fin~~ löp att se sig till hämd

6/ ~~na~~ di har en logit skor till minne ¹⁸⁸⁰ av den hape han
sedan haft med sig, hur han vore. ^{logit} En di "prinsessan
~~Jujo~~ skor, trotsa de honom nu förtid, är det var ~~Ju-Jus~~
som efter fortan in hape kommit hem igen. Sen hape han
i byn i övre Jujo in och en i innen han dog fick han också
den kungliga giften som "fiskskja" en givt hona spåra honom. Efta
en otalig mossa skräckar fin loga värboare fick han da
tyre riksdeleten barks i prinsessan ~~Linné~~ ~~happi~~, som sagt,
~~int loga ejta af den~~.

~~Ge si a dana his tina sät det va li li~~
~~en fäjs, som Ge si a va ord inas oth~~

~~Ge si a~~ Ja, si va historien om Ju-Jus och
hans "fiskskjäs" ²⁸ T. T-R.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

gång i Djurötors by
och för det mordet blev sedan
man häktad som bodde
i gården, där det avstagna
huvudet hängt i sgräckan,
mannen bekände och dömdes
till livstids straffarkite
men blev efter ett högt
tal är benådades
det är nu mellan 40 a 50.
är sedan detta hänt,
men jag har ej sedan hört
nagog om "gryningarna"
antingen illa eller vila.

A. G. n.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESAMM.